

Din Calea Robilor

Bragagiu

Treceam pe plai în sate
Cu drumuri colburoase
Nu știu în care parte
Privirea mă-ndreptase.

Stele cădeau mai multe
Decât o ploaie-n vară
Și mesele tăcute
Încremeneau pe-afară.

Chemarea dură-a sortii
Suna salbe-n clipite,
Iară pe stâlpii porții
Coloane-s infinite.

Tot drumul fără pace
Mă târâie, mă poartă,
Când eu văd cum se coace
Câte-un sărut pe poartă.

Nu văd nici o nevastă
La apă de-a se duce -
La orice casă-n creastă
Luceafărul străluce.

Doar căprioare blânde
Pășesc domol și sfinte
Și troițe oftânde
Stau strajă la răspântii.

Isus pe ele doarme
Ori, pare-se, că moare
Cu trandafiri în palme
Și roze pe picioare.

Din zid de mănăstire
Glas de femeie plânge,
Ca-n stână-n cimitire
Turma de cruci se strânge.

Și inima îmi geme
Ca doina dintr-un fluier
Că Țara-i ca-n blesteme

Și nici un suflet nu e.

S-ascund departe-n stepe
Sate cu vieți pierdute
Doar orele sirepe
Aleargă pe-ntrecute.

O mioriță lângă
Un paltin lăcrimează
Că el stele în tângă
Și-n sânge scapă-n rază.

Întreb: „Care durere
Te chinuie, sărmană?”
„ E dus fără putere
Printre străini ciobanul...”

„ Drăguță mioriță,
Privește-mă încoace
Cu Viață și Credință
Ți se întoarse baciul.

Fui despărțit cu ape,
Cu timpuri și hârtie,
Dar ca să mă îngroape
Nu le-a ajuns tărie.

Și iată-mă-s acasă,
Și iată-mă la mine...
De ce oricare casă
Se trage în ruine?

Drumul de Robi m-aduse
Dintr-un tărâm de șoapte...
De ce dar Țara nu se
Aude și... e noapte?”

„ Azi vii sunt, măi ciobene,
Palatele de jude,
Biserici și dughene
Cu faptele de iude!”
Victor Bragagiu